

Τι κάνεις όταν σε πατάνε στο λαιμό;

Φτάσαμε σε μια ακόμη 24ωρη απεργία χωρίς να μάθουμε τα νέα μέτρα. Ποιος, όμως, μπορεί να πει ότι δεν τα ξέρει; Ξέρουμε τη φύση τους, ξέρουμε την προοπτική τους. Ξέρουμε και τα περισσότερα απ' αυτά, γιατί τόσο καιρό τώρα φροντίζουν με τις «διαρροές» να φτιάχνουν κλίμα:

- Νέες περικοπές σε μισθούς, συντάξεις, εφάπαξ.
- Νέα πετσόκομμα των κοινωνικών δαπανών.
- Νέες φορομπηχτικές ρυθμίσεις.
- Νέες ανατροπές στην υγεία και την περίθαλψη, που πλέον θα τις πληρώνουμε από την τσέπη μας.

- Αύξηση κατά 2 χρόνια των ορίων ηλικίας για σύνταξη.

«Αυτά είναι τα τελευταία μέτρα», τραγουδάνε εν χορώ οι ηγέτες της συγκυβέρνησης και επαναλαμβάνουν τα παπαγαλάκια.

Υπάρχει κανείς που να το πιστεύει αυτό; Πόσες φορές δεν το ακούσαμε μέχρι τώρα; Κάθε φορά τα μέτρα είναι τα τελευταία, μέχρι... την επόμενη φορά. Ξέρουμε, λοιπόν, και πάλι πως και αυτά τα μέτρα δεν πρόκειται να είναι τα τελευταία.

Αλλωστε, και να υπήρχε κανένας αφελής να το πιστέψει, δεν τον αφήνει η τρόικα, που έχει ανοίξει και πάλι τη βεντάλια με τα εργασιακά: παραπέρα μείωση του κατώτερου μισθού, μείωση στο μισό της αποζημίωσης λόγω απόλυσης, χωρίς χρόνο προειδοποίησης, εξίσωση της αποζημίωσης «εργατών» και «υπαλλήλων», κατάργηση κάθε κανονικότητας στο χρόνο εργασίας (πενθήμερο, ανώτερος ημερήσιος χρόνος, χρόνος ανάμεσα σε δυο βάρδιες κτλ.), ώστε ο εργαζόμενος να γίνει λάστιχο και ο καπιταλιστής να βγάζει απ' αυτόν το μέξιμουμ της υπεραξίας.

Τι μας έχει διδάξει η πείρα των τελευταίων δυόμιση χρόνων; Οτι κάποια θέματα ανοίγουν σε μια φάση, μετά αποσύρονται και επανέρχονται στην επόμενη φάση, οπότε και νομοθετούνται.

Μήπως πιστεύει κανείς ότι αυτό το διάστημα, επειδή έχουμε καινούργια συγκυβέρνηση, γίνεται κάποια σκληρή διαπραγμάτευση; Είναι τόσο κακόγουστο το θέατρο που παίζουν, ιδιαίτερα ο Βενιζέλος με τον Κουβέλη, που δύσκολα θα βρεθεί θεατής να ξεγελαστεί. Αλλωστε, αυτοί κέρδισαν τις εκλογές μιλώντας για «αναδιαπραγμάτευση», δηλώνοντας ότι δεν πρόκειται να παρθούν νέα μέτρα, τάζοντας ακόμα και ελαφρύνησεις, και τα ξέχασαν μέσα σ' ένα μήνα.

Κρίση και κινεζοποίηση

Αυτό που βλέπουν όλοι πλέον είναι η συντελούμενη κινεζοποίηση της ελληνικής κοινωνίας. Αυτό που εμείς φωνάζαμε από την πρώτη στιγμή ότι είναι ο στόχος, τώρα το λένε ολοένα και περισσότεροι. Τι μας ελεγαν, όμως, όταν άρχισε η επέλαση των δυνάμεων του κεφαλαίου; Οτι έχουμε «κρίση χρέους». Και σκοτώνονταν ποιος θα βρει την καλύτερη συνταγή για την αντιμετώπισή της.

Οχι, δεν παρελθοντολογούμε. Εχει σημασία να βλέπουμε το παρελθόν (ιδιαίτερα όταν είναι τόσο πρόσφατο), γιατί έτσι θα καταλάβουμε τι γίνεται στο παρόν και τι πρόκειται να γίνει στο μέλλον.

Επειδή, λοιπόν, έχουμε μια τυπική (και εξαιρετικά βαθιά) καπιταλιστική κρίση, η διέξοδος απ' αυτήν δεν θα είναι γρήγορη. Οι δυνάμεις του κεφαλαίου προωθούν την κινεζοποίηση ως απάντηση στην κρίση. Με πάμφθινο εργατικό δυναμικό, χωρίς τις όποιες κατακτήσεις των τελευταίων εξήντα χρόνων, και με έναν τεράστιο σταθεροποιημένο υπερπληθυσμό (ανέργους) που θ' ασκεί συνεχώς πίεση πάνω στα μεροκάματα και τις εργασιακές σχέσεις, μ' ένα λαό εντελώς υποταγμένο και μοιρολάτρη, θ' αρχίσει κάποια στιγμή μια δειλή ανάκαμψη, με παραγωγή για λογαριασμό των γερμανικών, γαλλικών, ιταλικών και άλλων μονοπωλίων.

Αυτό ονειρευόμαστε ως εργαζόμενοι; Να μετατραπούμε εμείς και τα παιδιά μας σε κούληδες, σε σύγχρονους δούλους; Να δουλεύουμε για τρία κατοστάκια το μήνα; Να πεθαίνουν όσοι δεν έχουν λεφτά να πληρώσουν γιατρούς και φάρμακα;

Αυτή θα είναι η αναιμική ανάπτυξη που θα 'ρθει κάποια στιγμή. Το ίδιο γίνεται σ' ολόκληρο τον καπιταλιστικό κόσμο. Η κρίση ακολουθείται από μια πολύ μικρή ανάπτυξη, η οποία δεν κρατάει ούτε δυο χρόνια και το σύστημα μπαίνει σε νέα κρίση. Σ' αυτό το διάστημα, όμως, τα κράτη, ως εκπρόσωποι των δυνάμεων του κεφαλαίου, επιτίθενται στους μισθούς, τις εργασιακές σχέσεις, τα συστήματα ασφάλισης, και οι εργαζόμενοι βρίσκονται σε ολοένα και χειρότερη μοίρα.

Δεν υπάρχει ούτε μία χώρα στον κόσμο που να μη συντελείται αυτή η διαδικασία. Με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της, βέβαια. Αλλιώς είναι τα πράγματα στη Γερμανία ή τη Γαλλία, αλλιώς στην Ελλάδα, την Πορτογαλία, την Ισπανία. Παντού, όμως, οι εργάτες και οι εργαζόμενοι δέχονται επίθεση.

Γι' αυτό και πρέπει να συνειδητοποιήσουμε, ότι η αιτία δεν βρίσκεται στους διαχειριστές, αλλά βρίσκεται στο ίδιο το σύστημα. Και πως διέξοδος δεν θα βρεθεί με την αλλαγή διαχειριστών, αλλά με το τσάκισμα του συστήματος. Αλλιώς, η κινεζοποίηση θα συνεχιστεί και θα βαθύνει, είτε με κρίση είτε με ασθενή ανάπτυξη.

Απατεώνες διαχειριστές

Το πολιτικό σύστημα καταφέρνει κάθε φορά να φορτώνει την ευθύνη σ' αυτούς που κυβέρνησαν και ν' αναδεικνύει κάποιους άλλους, φρέσκους, δήθεν άφθαρτους (αναπαλαιωμένους στην ουσία). Κι όταν αρχίσουν να φθείρονται και αυτοί, προβάλλει άλλους, από τις εφεδρείες που διαθέτει άφθονες.

Σάπισε το ΠΑΣΟΚ του Παπανδρέου; Του φόρτωσαν όλες τις ευθύνες και τον έστειλαν να παριστάνει τον καθηγητή στο Χάρβαρντ. Ηρθε η ώρα του Σαμαρά. Κι επειδή τα «κουκιά» δεν έφταναν για να κυβερνήσει μόνος, στάθηκαν δίπλα του ο Βενιζέλος με τον Κουβέλη. Για να συνεχίσουν, οι τρεις μαζί, την ίδια πολιτική. Γιατί **αυτή η πολιτική είναι μονόδρομος για το καπιταλιστικό σύστημα. Δεν διαθέτει εναλλακτική λύση.** Εκτός αν πιστεύει κανένας ότι οι καπιταλιστές θα μοιραστούν τα κέρδη με τους εργάτες τους.

Κι επειδή το τρίο ρεζίλι της σημερινής συγκυβέρνησης θα

φθαρεί γρήγορα, ετοιμάζεται ήδη η εναλλακτική λύση που ακούει στο όνομα ΣΥΡΙΖΑ. Νέοι, ωραίοι, άφθαρτοι καθώς δεν διαχειρίστηκαν ποτέ την εξουσία. Και με κόσμο να δίνει βάση στην απατηλή τους προπαγάνδα και να κρεμάει σ' αυτούς τις ελπίδες του.

Τι λένε; Οτι έχουν το μαγικό ραβδάκι που θα μετατρέψει το απάνθρωπο καπιταλιστικό σύστημα σε σύστημα που θα δουλεύει υπέρ της εργαζόμενης κοινωνίας. Οτι την ιμπεριαλιστική ΕΕ, τον οργανισμό όπου η μια μερίδα του μονοπωλιακού κεφαλαίου караδοκεί ν' αρπάξει τη μπουκιά από το στόμα των ανταγωνιστών της, τη συμμαχία όπου όλα τα αστικά κράτη –μεγάλα και μικρά, ιμπεριαλιστικά και εξαρτημένα– ομονοούν μόνο όταν πρόκειται ν' αποφασίσουν αντιλαϊκά και αντεργατικά μέτρα, ότι θα τον μετατρέψουν σε μια λέσχη φιλίας, ισότητας και αλληλεγγύης. Οτι χωρίς να θίξουν τον καπιταλισμό, μέσα στην ΕΕ, θα κάνουν ευτυχισμένους τους πάντες: αφεντικά και εργάτες, πλούσιους και φτωχούς.

Ωραίο το παραμύθι, αλλά δεν έχει δράκο. Γι' αυτό ας βάλει ο καθένας στον εαυτό του το ερώτημα: μέχρι πότε θα τρέφουμε αυταπάτες ότι ο καπιταλισμός μπορεί ν' αποκτήσει ανθρώπινο πρόσωπο; Μέχρι πότε θα τρέφουμε φρούδες ελπίδες ότι η κρίση θα τελειώσει («η ουρά μας έμεινε», λένε οι σύγχρονοι Γκέμπελς απ' όλα τα ΜΜΕ); Μέχρι πότε θα εναποθέτουμε το μέλλον μας στα χέρια απατεώνων πολιτικών, που φοράνε λαμπρές φιλολαϊκές στολές, μέχρι να αναρριχηθούν στα ύπατα αξιώματα της εξουσίας;

Ο καπιταλισμός δεν εξανθρωπίζεται. Ο καπιταλισμός ανατρέπεται, συντρίβεται. Μόνο πάνω στα συντρίμμια του μπορεί να χτιστεί μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, στην οποία ο πλούτος θ' ανήκει σ' αυτούς που τον παράγουν.

Οχι στις ανώδυνες εκτονώσεις

Σε πολύ κόσμο επικρατεί αναμονή. Αναμονή που αντανάκλα ήττα, υποταγή, ατομικισμό: περιμένουν να δουν (αν είναι δυνατόν!), πόσο θα τους πλήττουν ατομικά τα νέα μέτρα. Υπάρχει, όμως, και η... συλλογική αντίδραση. Η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ αποφάσισαν ν' απαντήσουν με 24ωρη απεργία. Πριν ακόμα ανακοινωθούν τα μέτρα. Δε γινόταν να περιμένουν άλλο, δέχονταν πιέσεις από άλλες μερίδες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (ξεκίνησαν οι δυνάμεις του Περισσού και ακολούθησαν αυτές του ΣΥΡΙΖΑ). Όταν φτάσει η μέρα να ψηφιστούν στη Βουλή τα μέτρα, αναμφίβολα θα έχουμε... κλιμάκωση. Μπορεί και 48ωρη απεργία, μπορεί και περικύκλωση της Βουλής. Και μετά, όπως καταλαβαίνετε, τα κεφάλια μέσα...

Οι δυνάμεις που άσκησαν πίεση για την κήρυξη αυτής της απεργίας την παρουσιάζουν σαν κάτι το διαφορετικό. Αν σκεφτούμε πόσες ανάλογες 24ωρες απεργίες, την τελευταία τριετία, τις παρουσίασαν σαν κάτι το διαφορετικό, σαν νέο ξεκίνημα, σαν αφετηρία της αντεπίθεσης και άλλα

τέτοια ηχηρά και αρκούντως... πολεμοχαρή, δε θα δώσουμε καμιά σημασία στα λεγόμενά τους. Δεν είναι δυνατόν οι θεσμολάγνοι, οι υπερασπιστές της αστικής νομιμότητας και της κοινωνικής γαλήνης, οι ψηφοθήρες, να θέλουν και να σχεδιάζουν τίποτα το διαφορετικό απ' αυτό που έκαναν μέχρι τώρα.

Μπορεί να είναι «διαφορετική» αυτή η απεργία; Υπό τις παρούσες συνθήκες, μάλλον όχι. Εκτός αν έχουμε τέτοια γεγονότα που θα κάνουν την κυβέρνηση να «πονέσει» πάρα πολύ. Γεγονότα όχι μειοψηφικά, αλλά πλειοψηφικά.

Και πάλι, όμως, θα παραμείνει το ερώτημα: το «διαφορετικό» συνίσταται σε συγκρούσεις κάποιων ωρών, έστω ημερών; Οσο σημαντικό κι αν θα είναι, εκ των πραγμάτων, ένα τέτοιο γεγονός, η σημαντικότητά του θα μειωθεί μέχρι εξαφάνισης, χωρίς πολιτική συνέχεια, χωρίς προοπτική ταξικής και πολιτικής ανασύνταξης του εργατικού κινήματος.

Γι' αυτό και το «διαφορετικό» δεν πρόκειται να έρθει μέσα από κινήσεις την πρωτοβουλία των οποίων έχουν οι δυνάμεις του συστήματος και οι οποίες αναπαράγουν τη συνδικαλιστική και πολιτική μιζέρια, με στόχο μια ακόμη κυβερνητική εναλλαγή.

Το «διαφορετικό» θα έρθει με κινήσεις από τα κάτω, κινήσεις που θα θέτουν επί τάπητος την πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης. Για να μπορέσει αυτή να αντεπιτεθεί οργανωμένα, με σχέδιο, ως τάξη απέναντι στην τάξη που της ρουφάει τον ιδρώτα και τώρα την πατάει στο λαιμό, για να υποταχτεί σήμερα και για πολλές γενεές στη βαρβαρότητα του καπιταλισμού.

Αυτό είναι το μεγάλο καθήκον της εποχής. Να καταπιαστούμε με την πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης. Για να μη σερνόμαστε πίσω από λαοπλάνους απατεώνες. Για να μην καταντούν οι αντιστάσεις μας εκτονώσεις ή πυροτεχνήματα που λάμπουν μόνο για λίγο. Για να μπορέσουμε να διεκδικήσουμε όλα όσα μας ανήκουν, τσακίζοντας την καπιταλιστική βαρβαρότητα.

24 Σεπτέμβρη 2012

**ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
www.eksegersi.gr**

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ ΚΙ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΣ
ΣΦΙΞΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΣΟΥ
ΟΡΓΑΝΩΣΕ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΤΗΝ ΤΑΞΗ ΣΟΥ**